

Súd: Okresný súd Liptovský Mikuláš
Spisová značka: 4C/43/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5620202655
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr., LL.M. Zuzana Bajlová
ECLI: ECLI:SK:OSLM:2020:5620202655.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Liptovský Mikuláš sudkyňou JUDr. Zuzanou Bajlovou, LL.M. v právnej veci žalobcu: G. T., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. C. XXXX/XXX, B. C., zastúpený AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm s.r.o., so sídlom Kmeťova 26, Košice, IČO: 47 237 406 proti žalovanému: Slovenská republika - Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, Štúrova 2, Bratislava - Staré Mesto, v spore o zaplatenie 1.230,69 eur s príslušenstvom, t a k t o

rozhodol:

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi do 15 dní od právoplatnosti rozsudku 999,24 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 999,24 eur od 23. 10. 2019 do zaplatenia.

Vo zvyšnej časti sa žaloba z a m i e t a .

Žalobcovi sa voči žalovanému p r i z n á v a náhrada trov konania v rozsahu 62,40 %.

O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 22. 09. 2020 sa žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu 1.230,69 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.230,69 eur od 23. 10. 2019 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že dňa 30. 09. 2012 začal poverený príslušník OR PZ v Liptovskom Mikuláš, Okresný dopravný inšpektorát, trestné stíhanie a zároveň vzniesol obvinenie voči poškodenému (žalobcovi) pod sp. zn. ČVS: ORP-41/DI-LM-2012 z trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona. Dňa 19. 11. 2012 vykonal poverený príslušník PZ v predmetnej trestnej veci výsluch poškodeného. Dňa 27. 12. 2012 poverený príslušník PZ zaslal žalobcovi upovedomenie o tom, že dňa 16. 01. 2013 o 12.00 hod. vykoná výsluch dvoch svedkov, pričom zástupca poškodeného podaním zo dňa 21. 01. 2013 napadol výsluchy svedkov, pretože upovedomenie o vykonaní úkonov bolo poškodenému doručené dňa 17. 01. 2013, teda deň po vykonaní úkonov. Okresná prokuratúra Liptovský Mikuláš podaním zo dňa 11. 02. 2013 informovala právneho zástupcu poškodeného, že nezistila žiadne porušenie ustanovení Trestného poriadku. Dňa 23. 06. 2013 podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš na poškodenému obžalobu pre podozrenie zo spáchania trestného činu marenia úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona. Okresný súd Liptovský Mikuláš vydal vo veci pod sp. zn. 2T/98/2013 trestný rozkaz, ktorým uznal poškodeného za vinného zo spáchania skutku. Rozhodnutím zo dňa 15. 11. 2013 sp. zn. 2T/98/2013 súd odpor proti trestnému rozkazu odmietol, ktoré rozhodnutie bolo zrušené rozhodnutím Krajského súdu v Žiline zo dňa 26. 02. 2014 a vec vrátená prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. Ďalším rozhodnutím zo dňa 30. 09. 2015 súd znova odmietol odpor s odôvodnením, že odpor podala neoprávnená osoba, ktoré rozhodnutie na základe sťažnosti poškodeného Krajský súd v Žiline rozhodnutím zo dňa 03. 02. 2016 zrušil a uložil mu povinnosť vo veci znovu konať. Súd rozhodnutím zo dňa 26. 04. 2017 č. k. 2T/98/2013-176 odmietol odpor podaný právnym zástupcom poškodeného, ktoré rozhodnutie bolo zrušené rozhodnutím

krajského súdu zo dňa 06. 12. 2017 sp. zn. 2ToS 90/2017. Vzhľadom na prokurátorom podanú obžalobu na poškodeného zo dňa 25. 06. 2013, okresný súd dňa 14. 02. 2018 vytýčil hlavné pojednávanie, na ktorom v súlade s § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodil poškodeného spod obžaloby s odôvodnením, že skutok nie je trestným činom. Súd uviedol, že právoplatné rozhodnutie o priestupku č. s. ORPZ-LM-ODI2-P-113/2012, ktorým bol poškodenému uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá po dobu 10 mesiacov, výkon ktorého mal poškodený skutkom zo dňa 24. 08. 2012 zmarieť, nebolo v deň skutku vykonateľné, vzhľadom na to, že správny orgán na základe žiadosti poškodeného o odklad vykonateľnosti predmetného rozhodnutia tejto žiadosti vyhovel a rozhodol o odklade vykonateľnosti až do právoplatného skončenia veci, t. j. 07. 11. 2013, kedy vec bola rozhodnutá Najvyšším súdom SR. Proti oslobodzujúcemu rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote prokurátor odvolanie, ktoré následne dňa 01. 06. 2018 vzal späť. Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením zo dňa 05. 06. 2018 č. k. 2T/98/2013-295 zobral na vedomie späťvzatie odvolania prokurátora. Dňa 20. 09. 2019 požiadali o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody adresovanú Generálnej prokuratúre SR, pričom boli vyzoomení, že ich žiadosti nebolo vyhovené, pretože nebolo preukázané splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej výkonom verejnej moci. V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Rozhodovanie súdov sa ustálilo medziiným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až 4 vtedy platného zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím zodpovedá v danom prípade poverený príslušník PZ, ktorý vydal uznesenie o vznesení obvinenia a prokurátor, ktorý podal obžalobu. Poškodenému vznikli trovy v trestnom konaní titulom trov právneho zastúpenia, ktoré boli vyčíslené v súlade s vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov. V predmetnej trestnej veci boli obhajcami poškodeného vykonané tieto úkony: 1./ Prevzatie a príprava obhajoby vrátane prvej porady s klientom - 57,95 eur + režijný paušál 7,81 eur plus 20 % DPH. 2./ Písomné vyjadrenie vo veci samej - neplatnosť procesného úkonu zo dňa 21. 01. 2013 - 57,95 eur + režijný paušál 7,81 eur plus 20 % DPH. 3./ Účasť na porade s klientom dňa 20. 02. 2013 - 38,63 eur + režijný paušál 7,81 eur plus 20 % DPH. 4./ Odpor proti trestnému rozkazu zo dňa 28. 08. 2013 - 57,95 eur + režijný paušál 7,81 eur plus 20 % DPH. 5./ Sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 29. 11. 2013 57,95 eur + režijný paušál 7,81 eur plus 20 % DPH. 6./ Prípís vo veci doplnenia dôkazného prostriedku - 60,12 eur + režijný paušál 8,04 eur plus 20 % DPH. 7./ Vyjadrenie k výzve súdu zo dňa 17. 05. 2016 - 63,17 eur + režijný paušál 8,39 eur plus 20 % DPH. 8./ Sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 30. 09. 2015 - 63,17 eur + režijný paušál 8,39 eur plus 20 % DPH. 9./ Písomné vyjadrenie vo veci samej - vznesenie námietky premĺčania zo dňa 18. 11. 2016 63,17 eur + režijný paušál 8,39 eur plus 20 % DPH. 10./ Sťažnosť proti uzneseniu odmietnutie odporu zo dňa 26. 04. 2017 - 65,08 eur + režijný paušál 8,84 eur plus 20 % DPH. 11./ Účasť na porade s klientom zo dňa 06. 02. 2018 - 44,67 eur + režijný paušál 9,21 eur plus 20 % DPH. 12./ Účasť na hlavnom pojednávaní dňa 14. 02. 2018 - 63,58 eur + režijný paušál 8,58 eur plus 20 % DPH spolu 951,44 eur. Hotové výdavky sú vo výške 113,47 eur za účasť na hlavnom pojednávaní Košice, Staré Mesto - Liptovský Mikuláš a späť. Zároveň si uplatňujú náhradu za stratu času zo dňa 14. 02. 2019 - 4 hodiny a 50 minút, t. j. deväť polhodín pri sadzbe 15,35 eur za každú začatú polhodinu, t. j. 138,15 eur bez DPH, t. j. 165,78 eur s DPH. Trovy konania ktoré poškodenému v trestnom konaní vznikli tak predstavujú 1.230,69 eur. Zároveň si uplatňujú úroky z omeškania. Žalobcovi bolo doručené oznámenie Generálnej prokuratúry SR, že neuspokojujú nárok na náhradu škody dňa 23. 10. 2019, preto vzhľadom na ustanovenie § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. má žalobca nárok na úrok z omeškania od 23. 10. 2019.

2. Na výzvu súdu uznesením č. k. 4C/43/2020-249 zo dňa 06. 10. 2020 podľa § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) podaním doručeným súdu dňa 19. 10. 2020 (č. I. 253 spisu) žalovaný vo svojom vyjadrení k žalobe žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že žalobca nepodal proti uzneseniu povereného príslušníka PZ, OR PZ, ODI Liptovský Mikuláš, ktorý mu vzniesol obvinenie pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia, sťažnosť. Uvádzané zistenie tvorí zákonnú prekážku umožňujúcu konajúcemu súdu žalobnému návrhu vyhovieť. Zároveň zastávajú názor, že vo veci nejde o prípad hodný osobitného zreteľa podľa § 6 ods. 2, druhá veta zákona zodpovednosti za škodu. Napriek opakovanému poučeniu žalobca svoje zákonné právo vo vzťahu k podaniu riadneho opravného prostriedku absolútne nevyužil. S obsahom na obsah ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. zákona zodpovednosti za škodu namietajú pasívnu legitímáciu žalovaného, nakoľko z predmetného ustanovenia, podľa ich názoru, nad všetku pochybnosť vyplýva, že prípadnú zodpovednosť za škodu, ktorá mala byť žalobcovi v súvislosti s vedením trestného stíhania proti nemu spôsobená, nesie

Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Majú dôvod sa domnievať, že pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody vo vzťahu ku Generálnej prokuratúre SR je kumulatívne naplnenie požiadaviek kladených na postup prokurátora podľa § 4 ods. 1 písm. b) bod 1., teda zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu povereného príslušníka PZ a podanie obžaloby v danej trestnej veci. Zároveň si dovoľujú dať do pozornosti konajúcemu súdu, že fakticky prvým meritórnym rozhodnutím v trestnej veci žalobcu je trestný rozkaz Okresného súdu Liptovský Mikuláš zo dňa 04. 07. 2013 sp. zn. 2T/98/2013, pričom v intenciách § 6 ods. 1 s ním bezprostredne súvisí uznesenie, ktorým Okresný súd Liptovský Mikuláš odmietol odpor žalobcu zo dňa 15. 11. 2013 sp. zn. 2T/98/2013, v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 26. 02. 2014 č. k. 2ToS/11/2014-92. Ide teda nepochybne o súdne rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktoré bolo v predpísanom konaní zrušené. Vec sa na miestne príslušný súd dostala na základe obžalobného návrhu prokurátorky doručeného súdu dňa 27. 06. 2013 č. k. 1Pv/543/12/5505-15, pričom tento nemá povahu rozhodnutia s atribútmi právoplatnosti, či vykonateľnosti. Je výlučne návrhom, o ktorom musí konať a s končenu platnosťou rozhodnúť súd. V čase rozhodovania orgánov činných v trestnom konaní, a to ako policajta tak prokurátora, boli naplnené všetky zákonné požiadavky pre nimi vydané rozhodnutia, resp. realizované postupy. Pre úplnosť dávajú do pozornosti znenie § 241 ods. 1 písm. j) Trestného poriadku v spojení s Okresným súdom Liptovský Mikuláš pôvodne v trestnej veci žalobcu vydaným trestným rozkazom zo dňa 04. 07. 2013 s tým, že žalovaný absolútne odmieta niesť zodpovednosť za trovy trestného konania žalobcu vo výške 1.017,14 eur s príslušenstvom, ktoré ním boli vynaložené za ním zvoleného obhajcu v štádiu trestného konania spočívajúceho v konaní pred súdom. Ak dôkazná situácia, ktorá viedla k podaniu obžaloby bola sporná, či nedostatočne ustálená, konajúci súd nemal a nemohol pristúpiť k vydaniu trestného rozkazu, ale mal a mohol vo veci rozhodnúť inak s odkazom na výrok oslobodzujúceho rozsudku. Trovy trestného konania na strane žalobcu tak v časti súdneho konania vznikli prinajmenšom spoluzavinením konajúceho súdu.

3. Na výzvu súdu uznesením č. k. 4C/43/2020-260 zo dňa 19. 10. 2020 žalobca v podanej duplike (č. l. 267 spisu) uviedol, že otázka, ktorý orgán štátu vzhľadom na obsah a povahu daného sporu má v mene žalovaného konať pri uplatnení nároku na náhradu škody, nie je otázkou pasívnej legitímácie žalovaného. Pasívna legitímácia žalovaného, t. j. Slovenskej republiky je nespochybniteľná. Štát zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci tými, ktorí v jeho mene vykonávali verejnú moc, bez ohľadu na to, či tieto osoby spôsobili škodu svojím zavinením alebo bez tohto zavinenia. Ex lege je teda vylúčené zbavenie sa zodpovednosti, prípadne delenie zodpovednosti medzi viaceré subjekty, vyplýva to priamo zo znenia zákona. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Posúdenie, ktorý orgán je príslušný konať v mene štátu, má však len procesný význam z hľadiska predmetu sporu. Otázka, ktorý orgán štátu vzhľadom na obsah a povahu daného sporu má v mene žalovaného konať, nie je otázkou pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, zistené nedostatky v zastúpení žalovaného majú povahu nedostatku procesných podmienok konania. Ustanovenie § 4 ods. 1 písm. f) citovaného zákona hovorí o trestnom konaní ako celku, nerozlišuje ho na konanie pred orgánmi činnými v trestnom konaní a na konanie pred súdom, čo tiež vylučuje delenie zodpovednosti medzi viaceré orgány zastupujúce štát. Žiadosť o prerokovanie nároku bola podaná na Generálnu prokuratúru SR. Ak táto mala za to, že nie je príslušná vo veci konať, mala bezodkladne zákonnú povinnosť vec postúpiť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. V predmetnom prípade žalobca v prípravnom konaní nepodal sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia, nakoľko ani podanie sťažnosti by nemalo žiaden význam, keďže v konaní sa ďalej pokračovalo, bola podaná obžaloba prokurátorkou OP LM, čiže je zrejmé, že ani podaná sťažnosť by nemala za následok zastavenie konania, išlo by len o formálny úkon. Bolo by v rozpore s princípom spravodlivosti, aby sa štát zbavil svojej zodpovednosti len s využitím formalizovaného výkladu. Dané okolnosti prípadu hodné osobitného zreteľa musia byť skúmané v širšom kontexte, nemožno pri posudzovaní nároku o náhradu škody spôsobenú štátom lipnúť na prílišnom, prepiatom formalizme a zamietnuť podanú žalobu o náhradu škody voči štátu len z dôvodu, že žalobca nepodal riadny opravný prostriedok. Žalovaná ďalej vo svojom vyjadrení vyjadruje názor, že obžaloba nie je rozhodnutím a tak nie je možné podľa nej skonštatovať, že ide o nezákonné rozhodnutie. Podľa odbornej literatúry je možné obžalobu považovať za rozhodnutie i keď sui generis tento názor korešponduje s doktrinálnym výkladom tohto procesného inštitútu, ako aj aplikačnou praxou súdu. Z hľadiska určenia ktorý orgán je oprávnený konať v mene štátu, je rozhodujúce na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a táto bola dňa 20. 08. 2019 podaná na Generálnu prokuratúru SR.

4. Na výzvu súdu uznesením č. k. 4C/43/2020-291 zo dňa 02. 11. 2020 žalovaný v podanej replike (č. l. 293 spisu) sa nestotožnil s dôvodmi uvádzanými právnym zástupcom žalobcu. Uviedol,

že nespochybňujú, že zodpovednostným subjektom je štát, teda Slovenská republika. Namietajú však pasívnu vecnú legitimitáciu s odkazom na obsah úpravy § 4 ods. 1 písm. b) bod 1. zákona. Žalovanému uniká dôvod a motív konania právneho zástupcu žalobcu v súvislosti s identifikáciou pasívne vecne legitimovaného zástupcu štátu v predmetnej právnej veci, nakoľko na prvom mieste zákonodarca v § 4 ods. 1 písm. a) zákona uvádza Ministerstvo spravodlivosti SR. Z obsahu úpravy tohto zákonného ustanovenia vyplýva úmysel zákonodarcu, aby štát v zodpovednostných vzťahoch pri naplnení príslušných zákonných požiadaviek zastupoval ten subjekt, ktorý škodu spôsobil. Zároveň upriamujú pozornosť na obsah úpravy § 15, v rámci ktorého sám zákonodarca pojednáva o príslušnom, resp. nepríslušnom orgáne a v tejto súvislosti bez bližšej konkretizácie odkazuje na znenie § 4 a 11 zákona zodpovednosti za škodu. § 4 ods. 1 zákona rozlišuje medzi dvanástimi subjektmi, ktoré štát môžu v tej ktorej veci zastupovať. Je preto dôvodné domnievať sa, že hoci primárne pasívne vecne legitimovaným je štát, sekundárne právo a povinnosti z tohto procesného postavenia mu plynúce realizuje konkrétny subjekt s tým, že úspech v spore vyvolanom žalobou o náhradu škody ho je žalobca povinný správne identifikovať. Nesprávne označenie subjektu zastupujúce štát a následné prípadné vyhovie žalobe súdom vedie k odčerpaniu prostriedkov z rozpočtu toho, ktorého subjektu označeného úspešným žalobcom pri podaní žaloby má nepochybne negatívny dopad na jeho materiálno-technické zabezpečenie a ním zamestnávané fyzické osoby. Preto sa žalovaný nemôže stotožniť so záverom plynúcim s tvrdením právneho zástupcu žalobcu, že v konečnom dôsledku je prakticky jedno, ktorý zo subjektov uvádzaný v § 4 ods. 1 zákona bude štát zastupovať. Ak žalobca nepodal sťažnosť proti uzneseniu policajta, sám totiž nepochybne bol presvedčený o tom, že trestné stíhanie proti nemu vedené je dôvodné. Orgánom činným v trestnom konaní predložené rozhodnutie správneho orgánu ODI Liptovský Mikuláš o priestupku zo dňa 25. 04. 2012 č. s. ORPZ-LM-ODI2-P-113/2012 s vyznačenou doložkou právoplatnosti dňom 29. 07. 2012, dňom vykonateľnosti dňom 16. 08. 2012, ktoré malo zakladať trestnoprávnu zodpovednosť žalobcu za skutok právne kvalifikovaný ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia. V súvislosti s opatrovaním rozhodnutia ODI Liptovský Mikuláš o priestupku doložkou vykonateľnosti dňom 16. 08. 2012 preukázateľne pochybil sám správny orgán, ktorý súčasne vyhovel žiadosti žalobcu a jeho vykonateľnosť odložil od právoplatného rozhodnutia súdu o žalobe žalobcu smerujúcej proti žalovanému Krajského riaditeľstvu PZ v Žiline. Krajský súd Žilina pritom predmetnú žalobcu rozsudkom zo dňa 27. 03. 2013 č. k. 21S/91/2012-51 zamietol s tým, že jeho rozhodnutie na podklade odvolania žalobcu Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 24. 09. 2013 sp. zn. 4Sžd/3/2013 potvrdil. Vo veci tak domnelú nezákonnosť rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní vyvolal správny orgán rozhodujúci o priestupku žalobcu, ktorý orgánom činným v trestnom konaní a ich prostredníctvom následne aj Okresnému súdu Liptovský Mikuláš v súvislosti s námestníčkou Okresného prokurátora v Liptovskom Mikuláši podanou obžalobou na žalobcu predložil rozhodnutie o priestupku žalobcu zo dňa 25. 04. 2012 s vyznačenou doložkou právoplatnosti dňom 29. 07. 2012 a vykonateľnosti dňom 16. 08. 2012, na podklade ktorého došlo ako k začatiu trestného stíhania tak k vzneseniu obvinenia žalobcovi. ODI Liptovský Mikuláš nepochybne patrí do gescie Ministerstva vnútra SR. Predmetné správne rozhodnutie pritom bolo esenciálnym pre posúdenie konania žalobcu ako príčinou marenia úradného rozhodnutia. Žalovaný absolútne odmieta opodstatnenosť a dôvodnosť vyvodzovania záveru, či už žalobcom alebo jeho právnym zástupcom, že orgánmi činnými v trestnom konaní boli v trestnej veci vydané nezákonné rozhodnutia. Žalobca konajúci súd neupozornil na to, že ODI Liptovský Mikuláš prostredníctvom svojho právneho zástupcu predložil dňa 19. 09. 2012 žiadosť o odklad výkonu rozhodnutia. Popri samotnom žalobcovi mal vedomosť o povolení odkladu výkonu rozhodnutia o priestupku a jeho obhajca aktuálne jeho právny zástupca. Je nesporné, že v prípade, ak by orgány činné v trestnom konaní alebo súd touto informáciou disponovali, nedošlo by prinajmenšom k podaniu obžaloby, nakoľko informácia sa dotknutým subjektom stala známou po dátume 02. 10. 2012, pričom policajt trestné stíhanie začínal a vznášal dňa 30. 09. 2012, ale inému príslušnému rozhodnutiu, a to s odkazom na znenie § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku s najväčšou pravdepodobnosťou, hraničiacou s istotou, k zastaveniu trestného stíhania. Žalovaný kategoricky odmieta tvrdenie žalobcu, že Generálna prokuratúra SR má de facto niest' v mene štátu zodpovednosť za celé trestné konanie, teda aj za prípravné konanie, ako aj za konanie pred súdom. Tvrdenie, že žalobca nepodal proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť, nakoľko jeho podanie by nemalo význam, považuje žalovaný za účelové. Sťažovateľ nemôže vopred prejudikovať rozhodnutie sťažnostného orgánu. Obžaloba nemá povahu rozhodnutia, je výlučne obžalobným návrhom, o ktorom koná a rozhoduje vecne miestne príslušný nezávislý nestranný súd Slovenskej republiky. Je možné mu priznať postavenie procesného rozhodnutia prokurátora.

5. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní trval na podanej žalobe. Uviedol, že pokiaľ sa týka výšky žalobou uplatneného nároku, žiadajú, aby súd uplatnil koncentráciu konania. Orgány činné v trestnom konaní majú k dispozícii všetky právnej prostriedky a preto teraz nemôžu zvažovať vinu na poškodeného. Dohľad nad dodržiavaním zákonnosti trestného konania vykonáva prokurátor, ktorý je oprávnený dávať záväzné pokyny vyšetrovateľovi, vydávať rozhodnutia v ktorejkoľvek veci a iba prokurátor je oprávnený v prípravnom konaní podať obžalobu. V danom prípade, ak škodu spôsobil štátny orgán v trestnom konaní, koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR.

6. Poverený zástupca žalovaného uviedol, že žaloba nie je dôvodná, pretože takýto právny následok si poškodený spôsobil sám. Za toto nemôže niesť zodpovednosť orgán činný v trestnom konaní. Ak došlo k pochybeniu, nedošlo k tomu vinou policajta, prípadne vinou prokurátora, pretože títo vychádzali z právoplatného, vykonateľného rozhodnutia správneho orgánu. Rozhodnutie o priestupku opatrené doložkou vykonateľnosti je verejnou listinou a v zmysle zásady správnosti orgány činné v trestnom konaní nemali dôvod pochybovať o správnosti takejto verejnej listiny.

7. V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, s obsahom pripojeného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 2T/98/2013.

8. Zhodnotiac vykonané dôkazy jednotlivo i vo vzájomnej súvislosti s prihliadnutím na všetko, čo v konaní vyšlo najavo, súd zistil tento skutkový právny stav:

9. Bolo zistené, že uznesením OR PZ v Liptovskom Mikuláš, Okresný dopravný inšpektorát č. p. ČVS: ORPZ-41/DI-LM-2012 zo dňa 30. 09. 2012 poverený príslušník policajného zboru v zmysle § 199 ods. 1 Trestného poriadku začal trestné stíhanie a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku stíhal žalobcu ako obvineného pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, lebo na podklade zistených skutočností je dostatočne odôvodnený záver, že dňa 24. 08. 2012 v čase o 15.50 hod. ako voči osobného motorového vozidla zn. Volvo XC90, ev. čísla LM-529BN, vykonával jazdu v Liptovskom Mikuláši - Liptovskej Ondrašovej, po ul. Matuškovvej, od Slovenskej pošty, následne po ul. Revolučnej v smere do centra mesta Liptovský Mikuláš, pričom na ul. Revolučnej pri Liptovskej vodárenskej spoločnosti, bol zastavený a kontrolovaný hliadkou OO PZ Liptovský Mikuláš. Pri následnej kontrole bol vyzvaný hliadkou OO PZ, aby predložil doklady potrebné k vedeniu a prevádzke vozidla, pričom hliadke nepredložil vodičský preukaz a uviedol, že ho má zadržaný. Ďalším šetrením - lustráciou cez stálu službu OO PZ Liptovský Mikuláš bolo zistené, že jazdu vykonával napriek tomu, že mu bol správnym orgánom ODI Liptovský Mikuláš pod číslo ORPZ-LM-ODI-P-113/2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 25. 07. 2012 a vykonateľný dňom 09. 08. 2012 uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 10 mesiacov, do 20. 09. 2012, čím porušil zákaz činnosti viesť motorové vozidlá všetkého druhu v uvedenom období. Dňa 25. 06. 2013 pod sp. zn. 1Pv 543/12-15 Okresná prokuratúra Liptovský Mikuláš v zmysle § 234 ods. 1 Trestného poriadku podala obžalobu na žalobcu. Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 2T/98/2013-281 zo dňa 14. 02. 2018 Okresný súd Liptovský Mikuláš v zmysle § 285 písm. b) Trestného poriadku žalobcu oslobodil spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš, pretože skutok nie je trestným činom. Ako vyplýva z odôvodnenia predmetného rozhodnutia, z pripojeného spisu Okresného dopravného inšpektorátu Liptovský Mikuláš č. ORPZ-LM-ODI2-P-113/2012 mal súd preukázané, že rozhodnutím o priestupku č. s. ORPZ-LM-ODI2-P-113/2012 zo dňa 25. 04. 2012 bol obvinený z priestupku G. T. uznaný za vinného zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. e) zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, za čo mu bola uložená pokuta vo výške 250 eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 10 mesiacov od 20. 11. 2011, s vyznačenou doložkou právoplatnosti dňa 25. 07. 2012 a vykonateľnosti dňa 16. 08. 2012. V tejto súvislosti súd poukázal na to, že predmetné rozhodnutie č. ORPZ-LM-ODI2-P-113/2012, ktoré je obsahom priestupkového spisu, dokonca disponuje rozdielnym dátumom vykonateľnosti (dňa 16. 08. 2012), než je vyznačený na rovnopise tohto rozhodnutia, ktoré bolo zabezpečené orgánmi činnými v trestnom konaní do vyšetrovacieho spisu ČVS: ORP-41/DI-LM-2012, napriek tomu, že je opatrené pečiatkou, podľa ktorej vyhotovená kópia súhlasí s originálom. Z obsahu spisu ďalej trestný súd zistil, že na podklade odvolania žalobcu proti predmetnému rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu, rozhodol Krajský dopravný inšpektorát, Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, rozhodnutím č. KRPZ-ZA-KDI-SK-177/2012 zo dňa 20. 07. 2012, ktorým odvolanie zamietol a rozhodnutie o priestupku potvrdil. Predmetné rozhodnutie je opatrené doložkou právoplatnosti dňa 25. 07. 2012. Spis taktiež obsahuje upovedomenie o odložení výkonu rozhodnutia č. ORPZ-LM-ODI2-P-113/2012 Okresným dopravným inšpektorátom Liptovský Mikuláš. Z rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/91/2012-51 zo dňa 27. 03. 2013 mal trestný súd preukázané, že žalobu v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Žiline, Krajský dopravný inšpektorát

Žilina, č. KRPZ-ZA-KDI-SK-77/2012 zo dňa 20. 07. 2012, ktorú podal žalobca, súd zamietol. Rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Sžd/3/2013 zo dňa 24. 09. 2013 bol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/91/2012-51 zo dňa 27. 03. 2013 potvrdený, rozsudok je opatrený doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti dňa 07. 11. 2013. Ďalej trestný súd konštatoval, že vo vzťahu k vykonateľnosti sporného rozhodnutia č. ORPZ-LM-ODI2-P-113/2012 zo dňa 25. 04. 2012 a uloženému zákazú činnosti v trvaní 10 mesiacov, v rámci ktorej sa žalobca ako poškodený mal dopustiť prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia súd vykonaným dokazovaním zistil, že správny orgán, t. j. policajný orgán OR PZ v Liptovskom Mikuláši, Okresný dopravný inšpektorát, ktorý vedie evidenčnú kartu vodičov, teda aj žalovaného, pri tomto uloženom zákaze činnosti, zakaždým menil a rozdielne vykazoval v evidenčných kartách obžalovaného dátum právoplatnosti predmetného rozhodnutia, a to v evidenčnej karte zo dňa 29. 05. 2013, právoplatnosť dňom 25. 07. 2012 a následne v evidenčnej karte zo dňa 22. 01. 2018 sa vedie právoplatnosť dňom 07. 11. 2013, pričom správne má byť dátum právoplatnosti 25. 07. 2012, pretože ten sa ani podaním správnej žaloby, ani odkladom výkonu rozhodnutia nezmenil. Taktiež vo vzťahu k obdobiu, kedy žalobca mal uložený zákaz činnosti vykonávať nie sú evidencie jednotné, pretože v skoršej evidenčnej karte je vedené obdobie výkonu tohto zákazu od 20. 11. 2011 do 20. 09. 2012, avšak po podaní správnej žaloby žalobcom a rozhodnutiach Krajského súdu v Žiline a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je predmetný zákaz činnosti u neho evidovaný na obdobie výkonu od 07. 11. 2013 do 07. 09. 2014. Z uvedených údajov vyplýva, že správny orgán, po tom, čo rozhodol o odklade výkonu napadnutého rozhodnutia do dňa právoplatného rozhodnutia súdu, posunul aj dobu vykonateľnosti a začiatok výkonu rozhodnutia od 07. 11. 2013 a žalobca (t. j. priestupca) mal zákaz činnosti vykonávať do 07. 09. 2014. Z uvedeného je zrejmé, že pokiaľ mal zákaz činnosti v dĺžke 10 mesiacov uložený na základe rozhodnutia č. ORPZ-LM-ODI2-P-113/2012 vykonávať odo dňa 09. 08. 2012 (pôvodne vyznačená vykonateľnosť rozhodnutia), nemohol ho potom v dĺžke 10 mesiacov znovu vykonávať od 07. 11. 2013 do 07. 09. 2014 a naopak, pretože by to nezodpovedalo reálne uloženej výmere trestu zákazu činnosti a výmeru vykonávaného zákazu činnosti by správny orgán bez zákonného podkladu priestupcovi predĺžil. Predmetný rozsudok nadobudol právoplatnosť 01. 06. 2018. Okresný súd Liptovský Mikuláš uznesením č. k. 2T/98/2013-295, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 05. 06. 2018, podľa § 312 ods. 4 Trestného poriadku zobral na vedomie späťvzatie odvolania prokurátorky Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš podané dňa 14. 02. 2018. Žiadosťou zo dňa 20. 03. 2020 poškodený požiadal Generálnu prokuratúru SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Listom zo dňa 15. 10. 2020 Generálna prokuratúra SR oznámila poškodenému, že nie sú splnené zákonné podmienky pre uspokojenie jeho nároku.

10. Podľa § 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

11. Podľa § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nezákonným rozhodnutím.

12. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

13. Podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

14. Podľa § 4 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., ak bol nárok na náhradu škody uplatnený na orgáne, ktorý nie je príslušný vo veci konať podľa odsekov 1 a 2, je tento orgán povinný bezodkladne postúpiť žiadosť príslušnému orgánu a upovedomiť o tom žiadateľa. Účinky uplatnenia nároku zostávajú zachované.

15. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

16. Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej

nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

17. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

18. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

19. Podanou žalobou sa žalobca domáhal náhrady škody vo výške 1.230,69 eur s príslušenstvom v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci predstavujúce trovy obhajoby, a to trovy právneho zastúpenia, ktoré poškodenému vznikli v trestnom konaní, v ktorom bol oslobodený spod obžaloby.

20. Inštitút zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci upravuje zákon č. 514/2003 Z. z. Aby si súd mohol vyvodiť záver o tom, že v danom prípade existuje zodpovednosť za škodu, musia byť súčasne splnené tieto podmienky:

1. Existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch.
2. Nezákonné rozhodnutia alebo nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci.
3. Príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci.

Právna úprava zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom je koncipovaná ako absolútna objektívna zodpovednosť štátu, ktorej sa nemožno zbaviť. Pri tomto druhu zodpovednosti za škodu je teda vylúčená možnosť liberácie aj exkulpácie. Zodpovednosť za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nastáva bez ohľadu na zavinenie.

21. Zákon č. 514/2003 Z. z. výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby, avšak v tomto prípade jestvuje pomerne konštantná judikatúra súdov, ktorá vychádza zo záveru, že ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania, pri ktorom treba vychádzať z analogického výkladu najbližšej úpravy, a to z úpravy zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Závery prijaté najvyššími súdnymi inštitúciami sú také, že rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia má v tomto zmysle aj zastavenie trestného stíhania alebo oslobodenie spod obžaloby. Ten, proti komu trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov podľa ust. § 1 až 4 zákona č. 58/1969 Zb. (v súčasnosti zákon č. 514/2003 Z. z.) zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činným v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby, a to bez zreteľa na to, či bol obhajca ustanovený, alebo si ho zvolil sám (rozhodnutie NS SR 1 Cdo/53/1993). Takáto ustálená rozhodovacia prax súdov, ku ktorej sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd, ktoré vznikli za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb. (pozri R 35/1991), zotrúva aj po prijatí účinnosti zákona č. 514/2003 Z. z.

22. V tomto sporovom konaní žalovaný nenamietal pasívnu vecnú legitimáciu štátu, avšak namietal, že orgánom konajúcim v mene štátu nie je Generálna prokuratúra SR, ale Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, resp. Ministerstvo spravodlivosti SR. Nositeľom zodpovednosti za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom je vždy Slovenská republika, v ktorej mene priamo zo zákona vystupuje, teda za ňu koná, ústavný orgán štátnej správy, ktorému patrí to odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané. Ústredný orgán štátu pritom nekoná vo vlastnom mene, ale v mene štátu. Pasívnu vecnú legitimáciu má štát (pozri rozsudok Krajského súdu v Trnave z 10. 06. 2009 sp. zn. 24 Co/290/2008). Správne teda žaloba o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím smeruje voči štátu. Vo vzťahu k zastupovaniu štátu súd v spore zistil, že z dôvodu podania obžaloby proti poškodenému je príslušným orgánom na zastupovanie štátu podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. Generálna prokuratúra SR. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo/194/2010 zo dňa

30. 03. 2011, ktorý sa zaoberal otázkou, ktorý orgán koná v mene štátu na úseku trestného konania. Ako vyplýva z tohto rozhodnutia, na úseku trestného konania, ktorý začína vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania a je zavŕšený podaním obžaloby, vykonávajú svoju pôsobnosť tak vyšetrovateľ Policajného zboru, ako aj prokurátor. Vo veci náhrady škody spôsobenej na tomto úseku trestného konania orgánom verejnej moci preto ako orgán konajúci v mene štátu prichádza do úvahy tak Ministerstvo vnútra SR, ako aj Generálna prokuratúra SR. Z hľadiska určenia, ktorý z týchto orgánov je v tom - ktorom prípade orgánom konajúcim v mene štátu, je rozhodujúce, na ktorom z nich bola podaná žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhrady škody; ak žiadosť bola podaná na oboch uvedených orgánoch, je príslušným ten z nich, ktorý vo veci začal konať ako prvý (§ 4 ods. 1 písm. l) zákona č. 514/2003 Z. z. - poznámka súdu - teraz § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z. z.).

23. V súdenom prípade nebolo sporné, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle § 15 citovaného zákona podal žalobca na Generálnej prokuratúre SR, v dôsledku čoho sa tento orgán stal orgánom verejnej moci konajúcim za štát. V tejto súvislosti súd dáva do pozornosti ustanovenie § 230 ods. 1 Trestného poriadku, v zmysle ktorého dozor nad dodržiavaním zákonnosti pred začatím trestného stíhania v prípravnom konaní vykonáva prokurátor a pri výkone tohto dozoru je oprávnený dávať záväzné pokyny, zúčastňovať sa vykonaní úkonov policajta, vrátiť vec policajtovi na doplnenie vyšetrovania s pokynmi, je oprávnený zrušiť nezákonné alebo neopodstatnené rozhodnutia policajta, ktoré môže nahradiť vlastnými rozhodnutiami a iba prokurátor je oprávnený v prípravnom konaní podať obžalobu. Vo vzťahu k zastupovaniu štátu súd zistil, že z dôvodu podania obžaloby je príslušným orgánom na zastupovanie štátu podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z. z. Generálna prokuratúra SR. Z týchto dôvodov neprichádza ani do úvahy žalovaným namietaná delená zodpovednosť, pretože tákúto zákon č. 514/2003 Z. z. nepozná, a ako už bolo uvedené vyššie, v prípade zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci sa jedná o absolútnu objektívnu zodpovednosť, ktorej sa nemožno zbaviť.

24. Podľa § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok, teda sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia; splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa. Zmyslom tohto zákonného ustanovenia spočíva v posilnení povinnosti poškodeného predchádzať vzniku škody. V konaní nebolo sporné, že poškodený sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia nepodal a z tohto dôvodu žiadal žalovaný žalobu zamietnuť. V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok veľkého senátu Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 31 Cdo/2805/2011 z 13. 06. 2012, v zmysle ktorého obvinenému patrí voči štátu nárok na náhradu škody spôsobenej trestným stíhaním, aj keď nepodal sťažnosť proti uzneseniu o začatí trestného stíhania, iba že by v konkrétnom prípade boli dané dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady škody. Podľa názoru súdu takýto prístup viac zodpovedá zmyslu a inštitútu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a je vynútený ochranou základných práv poškodeného. Zmyslom právnej úpravy zodpovednosti za škodu je, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu bola odčinená. V prípade oslobodenia obžalovaného spod obžaloby ide o špecifický prípad zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú začatím a vedením trestného stíhania. Rovnaký význam ako zrušenie právoplatného uznesenia o vznesení obvinenia pre jeho nezákonnosť má v tomto zmysle aj oslobodenie spod obžaloby. Skutočnosť, že nedošlo k zrušeniu rozhodnutia, ktorým sa začína trestné stíhanie, na tom nič nemení. Podstata nároku na náhradu škodu sa totiž v tomto prípade neviaže na (ne)správnosť postupu v trestnom konaní pri začatí trestného stíhania, ale na samotný výsledok trestného stíhania (pozri uznesenie NS SR sp. zn. 9Cdo/65/2020 zo dňa 29. 09. 2020). Podanie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia je právom obvineného, nie jeho povinnosťou a niekedy z hľadiska taktiky obhajoby nemusí byť ani na prospech obvineného. Je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, no štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za činnosť, ak sa neskôr ukáže ako mylná a zasahujúca do práv človeka.

25. Podanou žalobou sa žalobca domáhal zaplata sumy 1.230,69 eur predstavujúcu odmenu jeho obhajcu v trestnom konaní, v ktorom bol spod obžaloby oslobodený. Judikatúra súdov trovy obhajoby, ktoré fyzická osoba vynaložila a ktoré smerovali k odstráneniu nežiadúcich právnych dôsledkov na obvineného (žalobcu) považuje za skutočnú škodu (pozri napr. rozsudok NS SR z 28. 06. 1993 sp. zn. 1 Cdo/53/93 alebo rozsudok NS SR z 30. 03. 2011 sp. zn. 3Cdo/194/2010).

26. Žalobca si ako skutočnú škodu uplatnil trovy obhajoby v trestnom konaní, pretože nesporným právom žalobcu bolo zvoliť si obhajcu, keďže on sám právnické vzdelanie nemá. Trovy obhajoby si právny zástupca žalobcu vyčíslil v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v zmysle § 1 ods. 3, 4, § 12 ods. 3, § 15 ods. 1 písm. a) a § 17 citovanej vyhlášky a tieto mu boli priznané nasledovne:

1./ Prevzatie a príprava obhajoby vrátane prvej porady s klientom dňa 14. 01. 2013 vo výške 57,95 eur + režijný paušál 7,81 eur plus 20 % DPH.

2./ Písomné vyjadrenie vo veci samej zo dňa 21. 01. 2013 vo výške 57,95 eur + režijný paušál 7,81 eur plus 20 % DPH.

3./ Účasť na porade s klientom dňa 20. 02. 2013 vo výške 38,63 eur + režijný paušál 7,81 plus 20 % DPH.

4./ Odpor proti trestnému rozkazu zo dňa 28. 08. 2013 vo výške 57,95 eur + režijný paušál 7,81 eur plus 20 % DPH.

5./ Sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 29. 11. 2013 vo výške 28,98 eur + režijný paušál 7,81 eur plus 20 % DPH, súd však na rozdiel od uplatnených trov právneho zastúpenia priznal odmenu len vo výške 1-vice podľa § 14 ods. 3 písm. c) s tým, že nejde o podanie vo veci samej.

6./ Vyjadrenie k výzve súdu zo dňa 17. 05. 2016 (z rovnakých dôvodov ako pod bodom 5./ vo výške 1-vice), t. j. 31,59 eur + režijný paušál 8,39 eur plus 20 % DPH.

7./ Sťažnosť proti uzneseniu zo dňa 30. 09. 2015 (z rovnakých dôvodov ako pod bodom 5./ a 6./ vo výške 1-vice), t. j. 31,59 eur + režijný paušál 8,39 eur plus 20 % DPH.

8./ Písomné vyjadrenie vo veci samej - vznesenie námietky premlčania zo dňa 18. 11. 2016 vo výške 63,58 eur + režijný paušál 8,58 eur plus 20 % DPH.

9./ Sťažnosť proti uzneseniu o odmietnutí odporu zo dňa 26. 04. 2017 (z rovnakých dôvodov ako pod bodom 5./, 6./ a 7./ vo výške 1-vice), t. j. 32,54 eur + režijný paušál 8,84 eur plus 20 % DPH.

10./ Účasť na porade s klientom dňa 06. 02. 2018 vo výške 44,67 eur + režijný paušál 9,21 eur plus 20 % DPH.

11./ Účasť na hlavnom pojednávaní dňa 14. 02. 2018 vo výške 63,58 eur + režijný paušál 8,58 eur plus 20 % DPH, spolu trovy právneho zastúpenia 719,99 eur.

Súd nepriznal žalobcovi odmenu za úkon právnej služby pôvodne uplatnený pod bodom 6./ - prípis vo veci doplnenia dôkazného prostriedku, nakoľko sa v trestnom spise, ani v prílohách pripojených k žalobe, takýto dokument nenachádza. Ďalej súd priznal uplatnenú náhradu účelne vynaložených nákladov na dopravu za účasť na pojednávaní dňa 14. 02. 2018 Košice - Staré Mesto - Liptovský Mikuláš tam a späť pri priemernej spotrebe 6,50 l/100 km, pri počte 354 km, spolu 94,56 eur + 20 % DPH, spolu 113,47 eur a náhradu za stratu času deväť polhodín po 15,35 eur spolu 138,15 eur + 20 % DPH, t. j. 165,78 eur. Vo zvyšnej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

27. Podanou žalobou sa žalobca domáhal zaplatenia úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo súdom priznanej sumy od 23. 10. 2019, t. j. odo dňa, keď žalovaný oznámil žalobcovi, že jeho nárok na náhradu škody neuspokojí v zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., preto súd žalobe v tejto časti vyhovel a priznal žalobcovi uplatnený úrok z omeškania vo výške, ktorá zodpovedá vyššie uvedeným občianskoprávnym predpisom.

28. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že priznal žalobcovi, ktorý mal prevažný úspech vo veci (81,20 %), náhradu trov konania v časti, v ktorej jeho úspech prevyšoval úspech žalovaného (18,80 %), rozdiel predstavuje 82,40 %. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, ktoré vydá súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní od jeho doručenia odvolanie na Okresnom súde Liptovský Mikuláš. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. O odvolaní rozhodne Krajský súd v Žiline.

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku, sa v odvolaní popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku, odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku, prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.